

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Győri Ítéltábla a Matkó Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Boráné dr. Matkó Mária ügyvéd) által képviselt **felperesnek** az **alperes** ellen **54.810.364,- Ft és járulékai megfizetése** iránt indított perében a Zala Megyei Bíróság által 2009. június 8. napján meghozott 6.G.40.201/2007/33. számú ítélet ellen a felperes részéről 36. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet megváltoztatja, s kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen a felperesnek 54.810.364. (Ötvennégy millió - nyolcszázöttezer - háromszázhatvan négy) Ft-ot, ennek 2007. június 19. napjától a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt késedelmi kamatát.

A felperes feljegyzett illetékben és elsőfokú perköltségben való marasztalását mellőzi.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen az államnak - az illetékügyben eljáró hatóság felhívására - 900.000. (Kilencszázezer) Ft kereseti és 900.000. (Kilencszázezer) Ft le nem rótt fellebbezési illetéket.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen a felperesnek 2.500.000. (Kettőmillió - ötszázezer) Ft első- és másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A felperesi gazdasági társaságot a Zala Megyei Bíróság mint cégbíróság 2001. július 17. napján jegyezte be a cégjegyzékbe. A felperes főtevékenysége saját tulajdonú ingatlan adásvétele volt, emellett épületépítési projekt szervezésére is kiterjedt. A felperes ügyvezetője 2001. június 19. napjától 2006. szeptember 5. napjáig "A" volt, majd ezt a tisztséget 2005. december 15. napjától 2007. június 28. napjáig "B" töltötte be.

A felperes felszámolását a Zala Megyei Bíróság a 2007. április 12-én benyújtott kérelem alapján, a 2007. május 17. napján kelt és a 2007. június 7. napján jogerőre emelkedett Fpk.20-07-020112/3. számú végzésével rendelte el, és felszámolóként a "C" Felszámoló és Gazdasági Tanácsadó Kft-t jelölte ki. A felszámolási eljárás közzétételére 2007. június 28. napján került sor, így az adós e naptól felszámolás alatt áll.

Az ausztriai székhelyű alperesi gazdasági társaság 2004. június 12. napján bérleti szerződést kötött a felperessel, amelynek keretében az alperes mint bérbeadó építkezésekhez használt állványokat adott bérbe a felperesnek heti 604.623,29,- Ft bérleti díj ellenében. A megállapodás szerint a bérleti díj fizetése hetente volt esedékes. A bérleti szerződést az alperesi cég képviselőjeként "B" írta alá. A felperes a bérelt állványszerkezeteket bérbe adta más magyarországi, építőipari beruházásokat végző cég részére.

A peres felek között - a felszámolási kérelem benyújtását követően - 2007. június 12. napján pénzügyi elszámolásról szóló megállapodás jött létre. Ebben rögzítették a felek, hogy mivel a felperes sok építőipari cégtől nem kapta meg a bérbe adott állványokért járó bérleti díjat, azok behajthatatlanok maradtak, ezért az alperes a 2007. június 18. napjára keltezett 28.139.786,- Ft és 26.670.578,- Ft végösszegű két számla felperesi kifizetését követően lemond a további bérleti díj követeléséről, és a jövőben sem támaszt további követelést. Ennek megfelelően a felperes az alperes által kibocsátott kettő számla alapján, a felszámolás kezdő időpontját megelőzően, 2007. június 18. napján megfizette a számlák szerinti, összesen 54.810.364,- Ft összeget. Ennek eredményeképp a felperes összvagyon 1.000,- Ft-ra csökkent.

A felperes a módosított kereseti kérelmében 54.810.364,- Ft és ezen összeg után 2007. június 18. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Azzal érvelt, hogy a felperes ügyvezetője "B", egyben az alperes ügyvezető tisztségét is betöltötte, így a Cstv. 40.§ (1) bekezdés a) pontja szerinti feltételek fennállnak. "B" tudta, hogy az 54.810.364,- Ft kifizetésével a felperes hitelezői elől elvonja a fedezetet. Hivatkozott a Cstv. 40.§ (1) bekezdés c) pontjára is, mert a volt ügyvezető 2007. június 18. napján (a felszámolási eljárás kezdete előtt tíz nappal) fizette ki a másik cége, az alperes javára a per tárgyát képező összeget. A Cstv. 40.§ (2) bekezdése kapcsán utalt arra, hogy a rendes gazdálkodás körébe tartozó szolgáltatásnak a rendszeresen, számla ellenében teljesített ellenérték megfizetése minősül, nem pedig a három évente, a könyvelésben nyilván sem tartott, a társaság teljes vagyonát felemésztő és a hitelezők kielégítését megghiúsító, valamint a cégvezető másik gazdasági társaságába történő kifizetés.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítást kérte. Hivatkozott arra, hogy a felperes a bérleti díj kifizetéseket, mint jognyilatkozatokat támadja, azonban a bérleti szerződés alapján történt kifizetés reálaktus, ezért a Cstv. 40.§ (1) bekezdése alapján eredménnyel nem támadható. A Cstv. 40.§ (2) bekezdése körében előadta, hogy a felperes felszámolását évekkal megelőzően, 2004. június 12. napján kötött bérleti szerződés alapján a felek közötti elszámolás jogszerűen történt, így a bérleti díj kifizetés a rendes gazdálkodás körébe tartozó tevékenység volt.

Az elsőfokú bíróság a 2009. június 8. napján kelt 6.G.40.201/2007/33. számú ítéletében a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az államnak felhívásra 900.000,- Ft le nem rótt kereseti eljárási illetéket, az alperesnek pedig 500.000,- Ft perköltséget. A határozatában kifejtette, hogy a Cstv. 40.§ (1) bekezdés a) pontja a csalárd, a b) pontja az ingyenes, a c) pontja a hitelezők közötti egyensúlyt megbontó szerződések, vagy más jognyilatkozatok megtámadásának jogát biztosítja, míg a (2) bekezdés alapján a bíróság a fennálló érvényes szerződés alapján, de esedékesség előtt történt teljesítéshez rendelt jogkövetkezményt alkalmazza. Ilyenkor ún. reálaktusról van szó, amelyre a törvényi rendelkezés a visszakövetelés jogát biztosítja. A perbeli esetben a felek 2007. június 18. napján szerződést nem kötöttek, és egyéb, a Cstv. 40.§ (1) bekezdése alapján támadható jognyilatkozatot sem tettek, ezért a perben az alperes által ekkor kiállított számla alapján történt kifizetés Cstv. 40.§ (2) bekezdése alapján történő visszakövetelésnek lehet helye. Ez a rendelkezés azon szolgáltatás visszakövetelését teszi lehetővé, amely nem minősül rendes gazdálkodás körébe tartozó szolgáltatásnak, és amelynek eredménye egy vagy több hitelező előnyben részesítése. A konjunktív feltételek közül a hitelező előnyben részesítése megtörtént, mert a 2006. december 31. napján 55.904.000,- Ft pénzeszközzel rendelkező felperesi társaság a felszámolási eljárás megindítására irányuló kérelem benyújtását követően, a felszámolás elrendelését 10 nappal megelőzően az alperesnek 54.810.364,- Ft összegű kifizetést teljesített. Ezzel azonban a további, 13.119.030,- Ft összegű hitelezői igény kielégítését megghiúsította, azaz az alperest a többi hitelezőhöz képest egyértelműen előnyben részesítette. A másik feltétel (a szolgáltatás ne tartozzék az adós rendes gazdálkodásának körébe) kapcsán akként foglalt állást, hogy a bírói gyakorlat értelmében a rendes gazdálkodás körébe a létesítő okiratban szereplő tevékenységi körök gyakorlása során, az üzletszerű gazdasági kapcsolatok körében megkötött szerződések és az ezek alapján teljesített szolgáltatások tartoznak. Jelen esetben a felperes a keresettel visszakövetelt kifizetésével a felek közötti tartós jogviszonyt teremtő bérleti szerződés alapján fennálló bérleti díjfizetési kötelezettségét teljesítette, így az általa nyújtott szolgáltatás a rendes gazdálkodás körébe tartozott. Mindezek értelmében a teljesítése a Cstv. 40.§ (2) bekezdése alapján nem volt visszakövetelhető, ezért a bíróság a keresetét elutasította.

Ez ellen az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását, és a keresetének történő helyt adást kért. Álláspontja szerint a peres felek között megvalósult kifizetés mindkét feltételnek megfelel, az nem a rendes gazdálkodás körébe tartozik, mert a felperes cég könyvelésében a követelés nem volt nyilvántartva, és ennek ellenére került kielégítésre. Az olyan kifizetés, amely a többi hitelező elől a fedezetet elvonja, és a felszámolási kérelem benyújtását követően, egy összegben, készpénzben a felszámolás kezdő időpontja előtt tíz nappal történik meg, nem tartozhat a rendes gazdálkodás körébe.

Hivatkozott arra is, hogy a kifizetés időpontjában mind a felperes, mind az alperes társaság ügyvezetője "B" volt, így valószínűsíthető, hogy az alperes társaság célja az volt, hogy a többi hitelezővel szemben kielégítést nyerjen, azok fedezetét elvonja. Utalva a Cstv. 40.§ (3) bekezdésére is, megállapíthatónak tartotta, hogy jelen tényállás esetében is fennáll az azonos személy általi befolyásolás.

Az alperes nem terjesztett elő fellebbezési ellenkérelmet.

A fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a tényállást helyesen állapította meg, azonban abból téves jogi következtetést vont le abban a kérdésben, hogy a 2007. június 18. napján történt kifizetést a Cstv. 40.§ (2) bekezdése alapján nem tartotta visszakövetelhetőnek amiatt, hogy azt a rendes gazdálkodás körébe tartozó szolgáltatásnak ítélte.

A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló és a többször, lényegesen a 2006. évi VI.törvénnyel módosított Cstv. 40.§ (1) bekezdése az adós által kötött szerződések, vagy más jognyilatkozatok megtámadását teszi lehetővé a hitelező, vagy az adós nevében a felszámoló részére. Az egyes pénzügyi tárgyú törvények jogharmonizációs célú módosításáról szóló 2004. évi XXVII. törvény 53.§-a a Cstv. korábban hatályos 40.§-át módosította, és újrászabályozta. Az így módosított Cstv. 40.§ (2) bekezdése szerint a felszámoló az adós nevében az (1) bekezdés szerinti határidőn belül visszakövetelheti az adós által a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bíróságra történő beérkezése napját megelőző hatvan napon belül és azt követően nyújtott szolgáltatását, az alábbi két feltétel együttes fennállása mellett. Az egyik feltétel, hogy a szolgáltatás következtében egy hitelező a többivel egy rangsorban levő hitelezőhöz képest előnyben részesüljön, a másik pedig az, hogy a szolgáltatás a rendes gazdálkodás körébe ne tartozzék.

A rendes gazdálkodás körére vonatkozóan a Cstv. fogalom-meghatározást nem tartalmaz. A 2004. évi XXVII.törvény 53.§-ával módosított Cstv.40.§-ához fűzött miniszteri indokolásból azonban okszerűen arra lehet következtetni, hogy az adós rendes gazdálkodása körébe a cégjegyzékbe bejegyzett, az adós létesítő okiratában szereplő tevékenységi körök gyakorlása során az üzletszerű gazdasági kapcsolatban megkötött szerződések, az ezek alapján teljesített szolgáltatások tartoznak. Az, hogy ténylegesen mely ügyletek tartoznak az adós rendes gazdálkodása körébe, mindig az adott ügy sajátossága alapján lehet megítélni (Legfelsőbb Bíróság Gfv.XI.30.125/2008/7.számú eseti döntés). A Cstv.40.§.(2) bekezdésének miniszteri indokolásával összhangban történő értelmezéséből pedig az a jogalkotói szándék állapítható meg, hogy „a rendes gazdálkodás” fogalmát csak szűken lehet értelmezni, abba csak olyan kiadások, kifizetések, szolgáltatások tartozhatnak, amelyek a mindennapi termeléshez (szolgáltatáshoz), a tevékenység napi végzéséhez elengedhetetlenül szükséges, annak céljait közvetlen szolgálják.

A hitelező előnyben részesülésének tényét is mindig az adott helyzetben, a konkrét tényállás alapján lehet megállapítani. Az előnyben részesítést már az is megvalósítja, ha egy hitelező nem a Cstv-ben szabályozott rendben (hitelezői igénybejelentés, felszámoló részéről a hitelezői igény nyilvántartásba vétele, nyilvántartásba vételi díj befizetése) jut a követéshez és az is, ha a felszámolási eljárásban a hitelező kielégítésére rendelkezésre álló felszámolói vagyon előre láthatóan a követelések teljes kielégítésére fedezetet nem nyújt.

Jelen ügyben az alperes a 2007. június 18-ai, a felszámolás kezdő időpontját mindössze 10 nappal megelőző kifizetéssel nem vitásan a többi hitelezőhöz képest előnyben részesült, hiszen teljes követeléséhez hozzájutott, ezzel pedig a felszámolási eljárásba bejelentkezett

többi hitelező kielégítési alapját elvonta. Helyesen állapította meg ezért az elsőfokú bíróság, hogy a Cstv.40.§.(2) bekezdésében írt két feltétel közül az, hogy a nyújtott szolgáltatás eredményeképp egy hitelező előnyben részesült, megvalósult.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor a felperes teljesítését a rendes gazdálkodás körébe tartozó szolgáltatásnak minősítette. A felperes tevékenységi köre épületépítési projekt szervezésére is kiterjedt, így az állványzat bérletére kötött szerződés nem vitásan a rendes gazdálkodás körébe tartozott. A rendes gazdálkodás körébe az olyan tevékenység tartozik, ahol a szerződés alapján járó szolgáltatás díját a kötelezett szerződésszerűen (a felek szerződésében meghatározott teljesítési határidő alatt) fizeti ki. Jelen esetben azonban a perbeli nagy összegű, a felszámolás elrendelését rövid idővel megelőző kifizetés, (amely ugyan kapcsolódott a fentiek szerint az adós felperesi társaság bejegyzett tevékenységi köreihez) nem tekinthető a gazdasági életben szokványos, mindennapi szolgáltatásnak. A peradatok alapján ugyanis megállapítható, hogy a peres felek között a 2004. június 12-én kelt bérleti szerződésen alapuló üzleti kapcsolat nagyobb részben 2006.év végével lezárult (8.számú tárgyalási jegyzőkönyv). A bérleti szerződés szerint a bérbevevő felperesnek a bérleti díjakat hetente kellett volna fizetni, illetőleg a bérbeadó alperesnek erről számlákat hetente kellett volna kiállítani. A peradatok szerint az alperes a bérleti díjról a szerződésben rögzítettek szerint számlákat nem állított ki. A felperes a bérleti díjakat sem lejáratkor, sem később nem fizette meg, annak ellenére, hogy 2006. december 31. napján 55.904.000.Ft pénzeszköz állt rendelkezésére, az alperessel szembeni tartozás könyveiben nem is szerepelt. Így az esedékesség időpontját több mint két év elteltével követő, a felszámolás kezdő időpontja előtt 10 nappal teljesített nagyszámú kifizetés nem tekinthető a rendes gazdálkodás körébe tartozó jogügyletnek.

Ezzel pedig a szolgáltatás visszakövetelésének a Cstv. 40.§. (2) bekezdésében írt feltételei megvalósultak, ezért az alperesnek a 2007. június 18.napján kelt számlák alapján teljesített 54.810.364,- forint összegű szolgáltatását késedelmi kamatokkal együtt (Ptk.301.§.) a felperes részére vissza kell fizetnie.

Ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és az alperest 54.810.364,- Ft és ennek 2007. június 19.napjától a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt késedelmi kamatának a megfizetésére kötelezte.

A felperes fellebbezése eredményes volt, ezért az ítéletábra a felperes elsőfokú illeték- és perköltség fizetésre kötelezését mellőzte és a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján az alperest kötelezte a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt első- és másodfokú illeték viselésére, továbbá a jogi képviselővel eljáró felperes első- és másodfokú képviseleti költségének a megfizetésére. Az ügyvédi munkadíj összegét a Győri Ítéletábra a felperes kérelmének megfelelően a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2), (5) és (6) bekezdései alapján a kifejtett ügyvédi munkára figyelemmel, áfával együtt az első- és másodfokú eljárásra együttesen 2.500.000,- Ft-ban állapította meg.

G y ő r , 2010. évi április hó 21. napján

Dr. Szalai György sk. a
tanács elnöke

Dr. Hammer Sándor sk.
előadó bíró

Dr. Szalay Róbert sk. bíró

A kiadmány hitelül
kiadó: